

1915-ben már egész sereg könyv jelenik meg, komoly nagy irodalmi és könyvtárosi sikerrel. Sőt megállapíthatjuk, hogy néhány olyan könyvsikert jegyezhetünk fel, ami példa nélkül való. Soha ilyen mohón, ily megértéssel nem olvastak az országban, mint a háboru utolsó két esztendejében. Van ebben valami elragadó sovénység is, ami a magyar nemzetnek századok óta fajfentartó ékessége. Törhetetlen ragaszkodás a nyelvhez, ehhez a kemény, mégis zengzetes magyar nyelvhez, életünknek, létezésünknek alapjához. 1916 könyvpiaca rendkívüli meglepetésekkel szolgált. Ennek a gazdag évadnak legérdekesebb irodalmi eseménye feltétlenül Krúdy Gyula „Aranykéz-utcai szép napok” (Teván-kiadás) című novelláskötete. Az író álmait meg nem tépázta a háboru, ellenkezőleg, egyéniebbé, formásabbá, költőiebbé nemesítette. A gyönyörű kötet egyes darabjai a modern magyar novella gyöngyei; a kiforrott, klasszikussá mélyült Krúdy tökéletes képét adják. Finomságban, gyöngédségben, eredetiségben vetekednek minden irodalom mai és tegnapi alkotásaival, azon költői írások közül valók, melyeket szívdobogva, elfátyolozott szemmel olvasnak a nők és évek múlva is visszhangjuk támad a szívükben. Babonás biztosság, csudálatos és ösztönszerű kultúra, lebilincselő őszinteség, a stílus elandalító bája, a mesélő kedv zuhogó bősége, — ezek Krúdy Gyula új kötetének és még egyre fejlődő írói egyéniségének jellemzői. Ő az 1916-ik esztendő magyar írója, aki a vérzivatarban is tovább álmodik és az álmaival könyveket szarít.